

nogle af de nye Skillemønter nu skal være gennemhullede, kan det jo neppe være af den Grund, hvorfor man oprindeligt gennemhullede Skillemønter, nemlig for at kunne have dem paa en Silkesnor om Halsen, men det maa snarere være symbolsk, for at antyde, at selve den skandinaviske Møntkonvention er *gennemhullet*. Der er jo i Virkeligheden intet tilbage, der praktisk betyder noget, uden Navnet, og jeg kan saa godt forstaa, at der hæver sig Røster blandt svenske Nationaløkonomer for at fjerne den sidste Rest. Efter Omstændighederne kan det vel være rigtigt, at man saa længe som muligt klamrer sig til Haabet. Den højtærede Finansminister udtrykte det saaledes: at man maa haabe, at det dog en Gang maa ske, at vi atter kunde faa fælles Mønt, altsaa fælles Hovedmønt, med Sverige, saaledes at danske Sedler og svenske Sedler kunde gaa Side om Side til Pari. Ja, jeg maa sige, der hører en dygtig Portion Optimisme til at tro det, men Haabet beskæmmer ingen, og Haabet er jo det sidste, man bør nægte et Menneske, altsaa ogsaa en Finansminister.

Som Omstændighederne imidlertid har føjet sig, er der intet andet at gøre end at se at komme ud af denne ulykkelige Situation paa bedst mulig Maade, og det synes jeg, man kommer her. Jeg synes, at den Ordning, der er truffet med dette Statslaans Optagelse, i og for sig er en ganske fiks Maade at komme ud over Vanskelighederne paa. Jeg maa ligesom den ærede foregaaende Taler hilse det med stor Tilfredsstillelse, at man derigenom bliver af med Enkronesedlerne, som er et af de modbydeligste Pengerepræsentativer, noget Land har været belemret med. Ganske ligesom den ærede foregaaende Taler maa jeg udtrykke min Forbavselse over, at man i sin Tid tillod Nationalbanken at overtage denne Skillemøntforretning, som dog er saa fordelagtig for Staten. Loven af 15. August 1914 var jo en af det radikale Styres mange Velsignelser. Det havde været ønskeligt, om den socialdemokratiske Kritik den Gang havde været lige saa levende, som den er i Dag, da det gælder om at blive af med disse Sedler, eller rettere, da vi nu endelig staar og kan blive af med dem — egentlig burde vi aldrig have haft dem, og saa meget er vist, at i sin Tid mødte de Modstand i Folketinget netop fra konservativ Side.

Jeg maa altsaa gentage, at som Omstændighederne har føjet sig, synes det mig ikke, der er anden Vej at gaa end

den, der her er betraadt, og at det er — jeg gentager det — en ganske fiks Maade, det er arrangeret paa med dette Statslaan. Jeg antager, at disse Statskreditbeviser eller Statsobligationer vil blive liggende fast i den svenske Riksbank, og saa synes jeg egentlig, det er saare godt og vel ordnet. Jeg maa derfor for mit Partis Vedkommende anbefale, at Lovforslaget vedtages, idet jeg særlig ogsaa er glad over den Bestemmelse, der indkom under Folketingsbehandlingen, om, at den Fortjeneste, der fremkommer ved Udmøntningen af indenlandsk Skillemønt, skal holdes i en Fond for sig selv.

Hvad en hastig Behandling af Sagen angaar, er denne jo paakrævet, men jeg kan ikke tilbageholde en Beklagelse af, at man, da disse Forhold dog længe har været kendt, og da man har vidst, at der burde gøres noget i den Anledning, har ventet til sidste Øjeblik med at komme med et saadant Forslag. Det er en kedelig Vane at komme ind paa: at skulle lovgive saa hovedkulds.

Brandes: Indførelsen af ny Skillemønt er utvivlsomt nødvendig, saaledes at en Tiltrædelse af Finansministerens Forslag fra Rigsdagens Side er fuldkommen paakrævet. Man kan kun beklage, synes jeg, at Forslaget ikke er kommet tidligere, at ikke Overvejelser indenfor Regeringen tidligere har ført til, at man har imødegaaet den Udsmugling o. s. v., der har fundet Sted, ved at indføre ny Skillemønt til Adskillelse fra de andre skandinaviske Landes Skillemønt. Ved dette Forslag er man gaaet imod den nordiske Møntkonvention, og jeg kan ligesom den højtærede Finansminister beklage, at dens Skæbne er blevet saa trang, at der nu er saa lidt tilbage af Konventionen. Men Nødvendigheden bryder jo ogsaa den Forbindelse, der i sin Tid blev tilvejebragt gennem Konventionen. Altsaa, hvad Forslagets Hovedbestemmelser angaar, skulde jeg mene, at man uden Betænkelighed kan tiltræde dem.

Nogen Betænkelighed nærer jeg for mit Vedkommende overfor den Bestemmelse, ved hvilken Forholdet til Sverige og den svenske Riksbank nu ordnes. At der i den Anledning skal optages et dansk Statslaan, finder jeg mindre heldigt. Det forekommer mig, at hvorledes end den danske Statskasse i Øjeblikket er stillet, vilde det have været bedre, om den uden Optagelse af Laan havde betalt sin Gæld, hvis der bliver en saadan Gæld, og havde klaret denne, efterhaanden som den op-